

Spectrum maakt deel uit van Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv
Amstelplein 34
1096 BC Amsterdam

© 2026 Leo Oldenburger

© 2026 Nederlandstalige uitgave: Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv,
Amsterdam

Eerste druk april 2026

Ontwerp omslag: Paul Pollmann

Omslagfoto: Patricia Steur

Auteursfoto: Bonnita Postma

Opmaak: Elgraphic

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

ISBN 978 90 0039936 9

ISBN 978 90 0039937 6 (e-book)

NUR 661

www.spectrumboeken.nl

Guus Calicher:

‘Op een gegeven moment was Max op zoek naar hasj en onze gezamenlijke vriend Willem wist te vertellen dat hij dat wel via mijn broer Peter kon kopen. Die dealde een beetje, weet je wel. Toen heb ik tien gulden van Max gekregen, die aan Peter gegeven en ik kreeg vervolgens van Peter een brok shit om aan Max te geven. Max was zeer onder de indruk van de hoeveelheid hasj die hij voor dat tientje kreeg. Haha, als hij daarvan niet zo onder de indruk was geweest dan hadden Max en Peter elkaar wellicht nooit ontmoet.’

Robert Jan Stips:

‘Als er iets belangrijk is bij hen is het humor, maar daarnaast ook het harde werken. Dat beviel me ook heel goed, er is één beeld dat in mijn hersenen staat gegrift! Ik weet niet meer welke song het was, maar er was één nummer waarbij het even duurde voordat de basis-take er naar ieders tevredenheid op stond. Inmiddels had de band het nummer zeventien keer ingespeeld en was het het nog steeds nét niet. Dat gevoel leefde bij de band ook en toen zei Max: “Oké, dan doen we het nóg een keer.” Toen ik naar zijn handen keek, zag ik dat die helemaal bebloed waren.’

Max Mollinger:

‘Herman [Brood] en ik moesten allebei ’s avonds in Amsterdam zijn en we zijn in mijn auto vertrokken. Ter hoogte van Leiden kregen we allebei dorst en besloten we Leiden in te gaan. Daar belandden we in een scholierencafé en tegenover ons, aan de hoefijzervormige bar, zaten twee meisjes. Na verloop van tijd vroeg het ene meisje aan mij of ik de drummer van Gruppo Sportivo was en ik beaamde dat. Daarna vroeg ze

aan Herman wat hij deed en hij antwoordde: “Ik speel piano bij Herman Brood”, waarop ze antwoordde: “Dat geloof ik niet!”

Frits Spits:

‘Ik werd altijd heel vrolijk van hun muziek. Ik luisterde in die tijd niet echt naar de teksten, zeker niet als het Engelstalig was, maar de muziek had een enorm blijde, vrolijke sfeer. Dat sprak mij aan. En ik vond Hans leuk, die had een enorme uitstraling en had plezier in wat hij deed. Wat ik vooral sterk van hem vond, is dat hij zijn eigen weg ging, hij heeft zich door niemand gek laten maken in al die jaren dat ze muziek maakten. Hij is altijd zelfbewust geweest en heeft gedacht: ik moet doen wat ik zelf mooi vind. En dat vond ik sterk. Daarnaast vond ik de bandnaam leuk, Gruppo Sportivo. Van die naam alleen al werd ik vrolijk, het is een uptempo naam en dat paste precies bij de muziek.’

Lies Schilp:

‘We speelden met Gruppo echt elke dag in een andere stad en sliepen dus elke nacht in een ander hotel en dat nekt je op een gegeven moment, zeker in combinatie met veel drank en drugs. Ik dronk niet, dus ik fungeerde vaak als een soort van veegwagen. Dan keek ik waar iedereen uithing: “Waar is Max?” “O, die is met die dame mee.” “Waar is Peter?” “Die ligt op de bar te slapen.” Dan maakte ik hem wakker en nam hem mee in de taxi naar het hotel. De volgende ochtend zaten de meesten weer min of meer fris aan het ontbijt, behalve dan degenen die de nacht elders hadden doorgebracht. Voor hen smeerden Josée en ik dan broodjes, zodat ze in de bus, op weg naar het volgende optreden, tenminste wat te eten hadden.’

Hans Vandenburg:

‘In Napels kwamen we op en het was zo’n gegil dat we even dachten dat we The Beatles waren. Maar wij blijven natuurlijk heel gewone jongens, dat spreekt voor zich. Ze vinden ons lekker, heel dansbaar ook, hoewel je er duidelijk voor verschillend publiek speelt. In Rome waren er bijvoorbeeld allemaal Fiorucci-piepeltjes, beetje blasé. Die kenden het zogenaamd allemaal al. Da’s hun image. In andere steden, vooral de kleinere, was het anders. Er zaten ook veel jeugdwerkers tussen, baarden, snorren en zo. Ze spreken haast geen Engels, maar ze lachen zich het apezuur om die teksten. Ze hebben het allemaal uitgespit, met een woordenboekje ernaast. We deden een interviewtje voor de radio. Die diskjockey kende onze teksten van buiten en had zich de kolere gelachen. Alleen begreep hij niet dat ik de zanger was. Daar vond hij me gewoon te lelijk voor.’

SORRY, BUT IT'S OVER.

INHOUD

Typisch Sportivo	13
Wat voorafging...	21
Sportivo. Gruppo Sportivo.	41
Schuren en scheuren	65
Buddy Odor. Stop! En de terugkeer van Sportivo.	80
Beter een goede buur...	101
Give me a break, sucker!	123
Voor elk wat wils, voor jong en oud	134
The lost weekend	151
Make Gruppo Great. Again.	163
Het afscheid	178
De laatste ronde	190
She Said: Sorry But It's Over	202

Discografie 211

Verantwoording 213

Bronnen 219

Met dank aan 221

TYPISCH SPORTIVO

Het is nooit goed of het deugt niet. ‘Kent u die uitdrukking?’ zou dominee Gremdaat gezegd kunnen hebben. ‘Mensen denken dat we maar twee albums hebben gemaakt,’ zegt Hans Vandenburg. ‘En als we met iets nieuws komen, vinden ze het leuk dat we met een comeback bezig zijn. Maar we maken helemaal geen comeback, we zijn namelijk nooit gestopt.’ Nou ja, soms een beetje, wellicht. ‘Maar ja, iedereen denkt dus dat we alleen *10 Mistakes* en *Back To 78* hebben gemaakt.’ En dat is natuurlijk niet het geval en dat valt Hans Vandenburg dan weer bitter tegen, dat mensen denken dat Gruppo Sportivo maar twee platen heeft gemaakt, dat mensen slechts twee platen van de band kennen en/of in de kast hebben staan. Het is nooit goed of het deugt niet. Duizenden bands, gestopt of nog immer actief, zouden een moord doen voor zulk succes, zouden wensen dat ze überhaupt herinnerd worden. Gruppo Sportivo heeft weliswaar niet de status van Golden Earring – hoewel er wel degelijk raakvlakken zijn – maar is daarente-

gen onmetelijk veel groter dan ontelbaar veel andere bands. Dat zou je kunnen omarmen, als Gruppo zijnde, maar Hans Vandenburg ziet dat anders. Hij ziet dat zijn band niet serieus wordt genomen, ziet daarnaast het onrecht dat hem en zijn band door de jaren heen is aangedaan en haalt vele voorbeelden aan waaruit duidelijk wordt dat pech vaak om de hoek komt kijken. 'In 2010 kwam er een boek over mij uit, maar tegelijkertijd kwam bij diezelfde uitgeverij het nieuwste boek van Arnon Grunberg uit. Die hele uitgeverij was alleen maar met Grunbergs boek bezig. Daar werd onuitputtelijk reclame voor gemaakt en gezorgd dat Grunberg in alle talkshows te gast was. Het boek over mij werd volledig overschaduwd. Weet je hoe wij dat binnen de band noemen? Typisch Sportivo,' aldus Hans Vandenburg die met zijn band (minstens) twee legendarische langspeelplaten heeft gemaakt en met drie nummers in de Top 40 stond. Het is inderdaad nooit goed of het deugt niet. Maar beter een *one, two, three or four hit wonder* dan *no wonder at all*. Toch?

Hans Vandenburg, van 17 augustus 1946, is ontegenzeggelijk een van de meest oorspronkelijke, markante, eigenzinnige en eigengereide muzikanten uit de historie van de Nederlandse rock-'n-roll. De zanger/gitarist met z'n karakteristieke kale kop schrijft pakkende liedjes vol taalkundige spitsvondigheden en woordgrappen die, helaas, lang niet altijd worden opgepikt of begrepen door de gemiddelde luisteraar. Fameus en typerend is een tekstdeel uit het nummer 'Hey Girl'. 'She said: "Your nose is running honey." I said: "Sorry but it's not."' Dat laatste klinkt als 'snot'. Snap je de grap? Zo ja, mooi. Zo nee, troost je, je bent niet de enige. Dat al dan niet te begrijpen gevoel voor humor in zijn muziek is een van de redenen waarom Vandenburg net zo geliefd is als onbegrepen.

Onbegrepen of niet, Hans Vandenburg is muzikant in hart en nieren. Of nee, misschien is hij meer een kunstenaar die zijn penseelstreken in de muziek vindt: 'Muziek is de basis. Als ik daarin mijn ei kwijt kan, dan gaat het goed met me. En als het in de muziek goed gaat, komt er vaak ook iets anders leuks voorbij. Dat ze je ergens voor vragen. Een presentatie bijvoorbeeld, of dat ik een reclamedeun mag maken. Je hebt hier het HVO, dat is voor mensen die geen dak boven hun hoofd hebben, en daar heb ik een kerstsingle voor geschreven die is ingezongen door kinderen, van wie sommigen een beperking hebben. Dus als het met de muziek goed gaat, voel ik me lekker en daarom probeer ik ook altijd de muziek aan de gang te houden. Is het niet met Gruppo, dan wel met Dierenpark of solo of ik verzin weer eens een concept met bandnaam en dan breng ik daar weer iets mee uit, bijvoorbeeld De Bloedverdunners. Dat heeft met mijn gezondheid te maken. En de zangeressen heten dan De Bloedpropjes, weet je wel. Eigenlijk neem ik het allemaal niet zo serieus. En als het dreigt groot te worden, als het dreigt serieus te worden, word ik het ook weer beu.' En dat heeft de geschiedenis van Gruppo Sportivo ons wel geleerd.

In 1976 wordt Gruppo Sportivo opgericht. Niet eens door Hans Vandenburg. Daarom is dit boek ook meer dan een boek over alleen Hans Vandenburg, maar zeker ook over de twee andere oerleden: drummer Max Mollinger en toetsenist Peter Calicher. Max zorgt al jaren voor een meer dan solide basis, is de constante factor in de ritmesectie, die ook organisatorisch niet is weg te slaan. Peter is met zijn specifieke spel voor een flink deel bepalend voor het geluid van de band. Was, moeten we helaas zeggen, want hij overleed op 1 april 2024. En zijn dood heeft, logischerwijs, enorm veel impact gehad op de rest van de band. Omdat je ook gaat denken aan